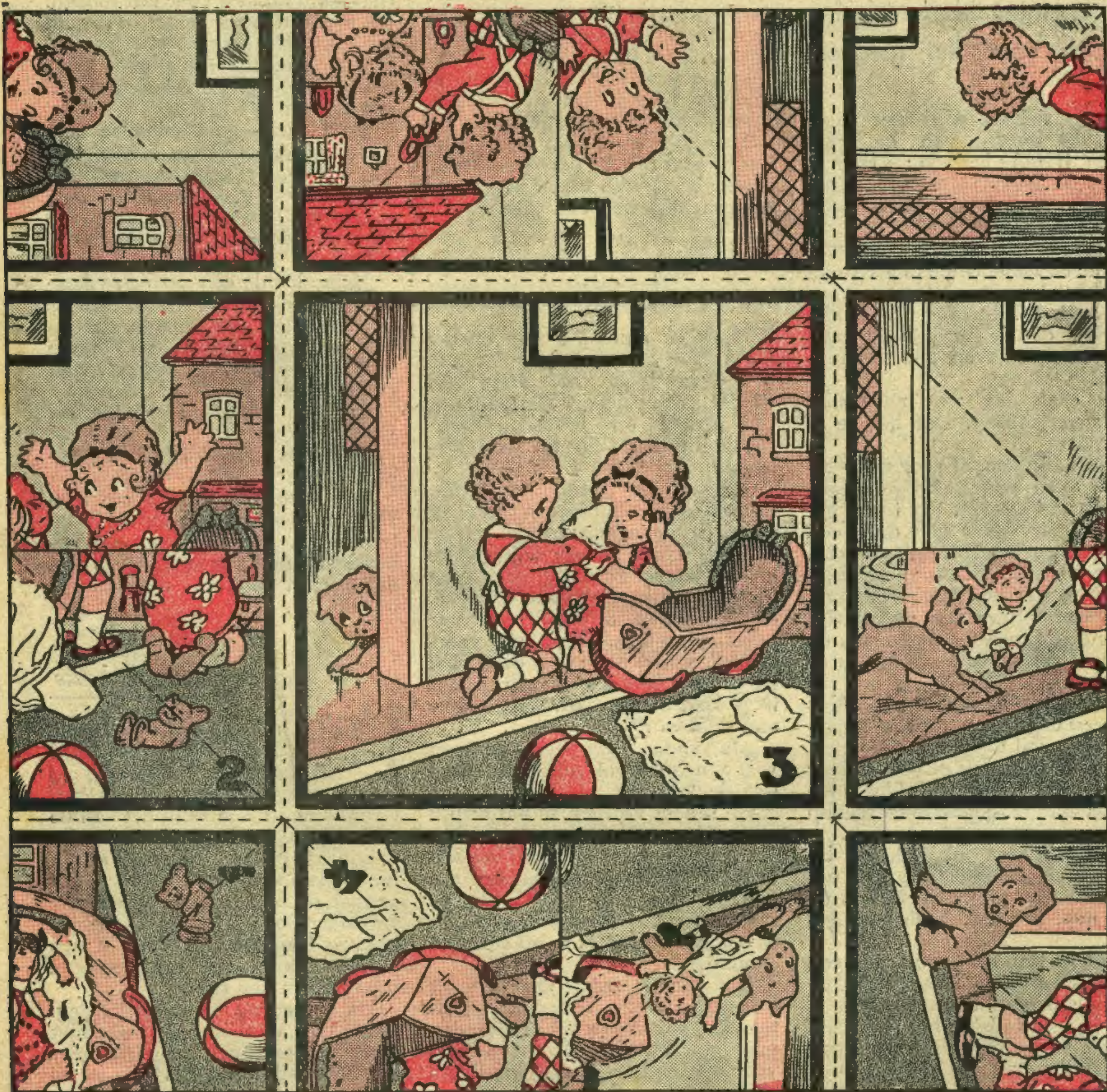
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 5 MAART 1936

Een vouwplaat, die de geschiedenis vertelt van een diefachtig hondje. (Zie blz. 6)

NOG NET OP HET NIPPERTJE AF

Hein's buks werd hem bijna noodlottig

WAT WIM VAN PLAN WAS TE DOEN

Voor beide jongens liep het ongeval beter af, dan zich eerst liet aanzien.

Driehonderdvierenzestig dagen van het jaar ging het zoo : „Hein ! ! Hein ! ! Opstaan ! Kom nu, Hein ! 't Is hoog tijd ! Opstaan ! !"

Maar één dag van het jaar was het anders. Dan hoefde moeder niet te roepen. Dan stond Hein vanzelf op, dan was hij gekleed vòòr alle anderen, dan probeerde hij zijn vader en moeder uit bed te trommelen.

Die eene dag was natuurlijk Hein's verjaardag. Dat heb je al gesnapt.

Hein had ditmaal voor zijn verjaardag een windbuks gevraagd. Moeder was er eerst erg tegen geweest, maar vader had dan toch maar zoo'n gevaarlijk ding gekocht, omdat Hein altijd zoo voorzichtig was. Dat was een feit : Niemand kon voorzichtiger zijn dan Hein. Zelden had hij gaten in zijn kleeren en nooit vertrapte hij bloemen of planten.

En nu moet je niet denken, dat Hein een doetje was. O, nee, heelemaal niet. Hij deed aan alles mee. Hij kon klimmen als de beste, maar bij alles wat hij deed, bleef hij voorzichtig. Aan deze goede eigenschap had hij nu de buks te danken.

Hij dacht dan ook wel, dat hij een buks zou krijgen, toen hij al om half zeven op zijn kamer heen en weer liep, gekleed, heelemaal gereed.

Hein had op de kermis met een buks geschoten in een schiettentje, en tamelijk slecht geschoten ook, maar hij had dadelijk tegen zichzelf gezegd, dat hij voor zijn verjaardag zoo'n buks zou vragen met wat schijven. Dan kon hij zich oefenen, zooveel hij wilde, want het leek hem een fijne sport.

Om half acht wilde Hein niet langer wachten. Hij ging de gang af en klopte op de slaapkamerdeur van zijn ouders.... Aan de geluiden hoorde hij, dat ze al op waren.

Toen ging Hein naar de trap, maar juist op dat oogenblik ging de deur van de slaapkamer open en hoorde hij vader roepen :

„Naar je kamer ! Over een paar minuten mag je beneden komen. Maar ik zal je wel roepen."

Hein ging weer naar zijn kamer terug, waar hij niet kon gaan zitten, omdat hij op zijn verjaardag altijd zenuwachtig was van plezier.

Zijn wensch vervuld

DOCH eindelijk riep vader hem dan toch en vijf minuten later had Hein zijn windbuks te pakken. Hij had nog tijd genoeg om die een kwartiertje in den tuin te gaan probeeren.

„Luister nu goed," zei vader. „Je moogt je schijf hier in den hoek tegen het heuveltje zetten. Als je dan mis schiet, komen de kogeltjes in den heuvel en als je heelemaal langs den heuvel mocht schieten, dan komen ze in 't boschje, waar nooit iemand is. Wees heel voorzichtig, schiet alleen op deze plek en bewaar je buks en je kogeltjes in je kast achter slot. Zul je daar aan denken ?"

„Ja, vader," zei Hein, en toen wist zijn vader ook zeker, dat hij er aan denken zou.

Op school vroegen ze natuurlijk allemaal wat Hein gekregen had. En toen dien middag vijf schoolvrienden op bezoek kwamen, om het feest van Hein's verjaardag te vieren, werd er, zooals begrijpelijk is, ook een wedstrijd in het schieten gehouden.

Elk van de zes jongens mocht drie keer schieten. Voor elken schutter werd een nieuw schijfje op den paal geprikt, dien Hein speciaal voor het schieten in den grond had gezet bij den heuvel, en nu ging het er om, de meeste punten te halen.

Hein gaf aanwijzingen. De andere jongens moesten achter dengene gaan staan, die aan het schieten was en de wedstrijd verliep heel rustig en zonder ongelukken.

Wim werd kampioen

WIM Verlaan won den eersten prijs, daarop volgde Hein zelf. Wim schoot ook werkelijk heel goed. Twee negens en een tien. Prachtig voor een jongen, die met een buks schiet, waaraan hij nog niet gewend is.

Hein had ook een negen, maar zijn volgende twee schoten waren een acht en een zeven.

Toen 't schieten afgeloopen was, zette Hein zijn buks in de kamer en nu werden er taartjes gepresenteerd en een glas limonade. Toen gingen ze allemaal naar boven, om Hein's postzegelverzameling te zien.

Hein h a d een aardige verzameling en hij was er zoo in, toen hij zijn vrienden alles toonde, dat hij niet merkte, dat Wim Verlaan zacht de kamer uitging en niet terugkwam.

Pas een kwartiertje later zei Gerard Borgers :

„Waar is Wim ? Is die weggegaan ?"

Dat wist niemand. Maar toen Hein naar beneden ging, om Wim te zoeken, vond hij zijn schoolkameraad niet. En er was nog iets, dat hij niet vond.... dat was zijn buks !

De verdwenen buks

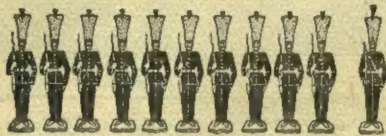
HEIN schrok er een beetje van. Had Wim zijn buks weggenomen ? Was hij er mee weggegaan ? Zou hij vanzelf terugkomen ? Zou Hein het aan de andere jongens zeggen ?

Langzaam liep de jarige den tuin in. Hij vond het erg vervelend, om er met de andere jongens over te spreken. Doch juist op dit oogenblik zag Hein een stukje van Wim's blonde haar boven een dennetje uitsteken in den tuin.

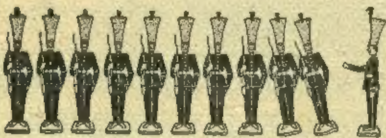
Hein zuchtte van verlichting. Gelukkig ! Wim had de buks niet meegenomen. Snel liep Hein naar het achterstuk van den tuin en hij riep :

„Wim ! Waar zit je ? Wat doe je ?"

De soldaatjes

Tien tinnen soldaatjes
Die stonden paraatjes
En stijf in 't gelid;
Ze droegen geweertjes
En kleurige kleertjes
Van prachtige snit.

Een aardig of'ciertje,
Die wou een vertiertje,
En gaf daarbij vlug,
Zoo onder een praatje,
Het laatste soldaatje
Een duw in zijn rug.

Dat kwam toen te vallen;
Rrrrt.... rolden ze allen
Toen tegen den grond!
En keken verlegen
En zonder bewegen
Verbaasd in het rond.

G. L.

„Ssttt....." siste Wim. „Ik zit te loeren op een zwaluw, die hier vlakbij in het boschje zijn nest heeft. Stil nou. Ik heb 'm zoo te pakken."

„Wat zeg je?" vroeg Hein ongerust. „Wou je op een vogel schieten?"

„Ja, allicht," fluisterde Wim. „Zoo'n schijfje is zoo vervelend. Dit is veel spannender."

„Geef die buks hier!" zei Hein zacht maar duidelijk.

„Jo, wees niet zoo vervelend," antwoordde Wim. „Morgen kun jij den heelen dag op vogels schieten. Ik heb geen buks. Laat mij nou eens even."

„Ik schiet niet op vogels," zei Hein. „En ik wil ook niet hebben, dat jij het doet. Je laat 't, hoor je?"

„Sstt...." was alles wat Wim antwoordde.

En daar kwam de zwaluw aanvliegen, laag over het boschje heen, zonder iets te vermoeden van Wim's booze bedoelingen.

Wim legde de buks tegen zijn schouder, hij mikte.... en toen werd Hein zoo kwaad als hij in jaren niet geweest was. Hij sprong op Wim af, rukte aan zijn arm, doch op hetzelfde oogenblik struikelde hij....

Een schot ging af

EEN schot klonk door den stillen tuin. De zwaluw was nergens meer te zien, maar Hein schreeuwde.... toen bleef hij voorover op den grond liggen met zijn handen voor zijn gezicht.

Wim stond nog even te kijken. Hij was zoo wit als krijt geworden, zijn hart klopte onstuimig. Toen wierp hij de buks neer, die hij nog steeds in zijn hand had en hij rende den tuin uit....

Een half uur later werd Hein met een auto naar het ziekenhuis gebracht. Hij had een noodverband om zijn hoofd, dat in de haast door den huisdokter was aangelegd.

Stil en terneergeslagen gingen de vier andere vrienden naar huis.

Hein dacht nog maar aan één ding. Hij had zijn buks vergeten, hij was niet boos meer op Wim, hij wist dat het een ongeluk was geweest.... hij dacht alleen nog maar aan zijn oogen.... hij voelde een scherpe pijn, vlak bij zijn linkeroog.... een knagende pijn. Zou hij ooit weer goed kunnen zien?

En die gedachte liet hem niet los, tot hij in de operatie-kamer van het ziekenhuis lag, waar de dokter hem in een diepen slaap liet verzinken.

Toen Hein wakker werd, lag hij in een helder wit bed. Moeder zat naast hem.

„Moeder," zei Hein zacht, „zal ik nu voor altijd.... moeder, waarom is het zoo donker in de kamer?"

Nog goed afgeloopen

JE hebt 'n verband voor je oogen, kind," antwoordde moeder, „maar je kunt heelemaal gerust zijn, je hoeft niet bang te zijn. Je oogen zijn niet geraakt. Alles komt in orde. Als je maar stil blijft liggen en je niet druk maakt."

En dienzelfden avond kwam de dokter. Hij vertelde precies hetzelfde.

Maar Hein was toch pas gerust, toen een week later het verband afgedaan werd en hij weer zien kon. Toen bekeek hij in den spiegel het litteeken en hij begreep, dat het op het kantje af was geweest....

Na verloop van een paar dagen ging Hein weer naar school. Maar Wim was niet op school. Die lag al een paar dagen thuis. Hij was ernstig ziek geworden van den angst, want hij had gedacht, dat Hein nu voorgoed blind zou blijven.

Dien middag ging Hein naar Wim toe. Ik weet niet precies, wat er in de ziekenkamer besproken werd, maar 't is een feit, dat Wim en Hein even goede vrienden werden als vroeger.

Op vogels schieten, dat wilde Wim niet meer en hij raakte ook nooit een buks meer aan.

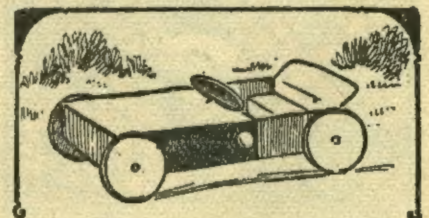
A. v. O.

ONZE EIGEN AUTO

EEN ledig lucifersdoosje kunnen we allemaal wel eens op den kop tikken, nietwaar? Goed, dan zullen we daar eens een aardig autootje van gaan maken.

We beginnen met het doosje gedeeltelijk uit te schuiven, om er dan opzij een punaise in te drukken, zoodat alles op zijn plaats blijft.

Dan trekken we met een passer op een stuk bordpapier vier even groote cirkels van ongeveer 2½ centimeter middellijn. Wanneer we nu die vier schijven met spelden aan de vier hoeken bevestigen, zooals de teekening aangeeft, hebben we vier mooie wielen.

Een vijfde schijf van karton moet het stuurrad verbeelden.

De zitplaats maken we van karton en we plakken haar in het doosje vast, gelijk het plaatje ons laat zien.

Nu kunnen dan onze kleinste popjes een heerlijk autotochtje maken.

TEDDIE IN POPPENLAND

TOEN SPRAK DE ELFENKONINGIN: "IK HOORDE, DAT JULLIE IN DEN ELFENKRING GEWENSCHT HEBT, DAT ER IETS BIJZONDERS GEBEUREN ZOU. LET NU OP; METEEN BEGINT HET!"

"IK VIND, DAT ER AL HEEL WAT GEBEURD IS," ZEI LIESJE. "WE HEBBEN AL EEN MOOIE RIJTOER GEMAAKT EN NU ZIJN WE ZOOWAAR OP EEN ELFENBAL AANGELAND!"

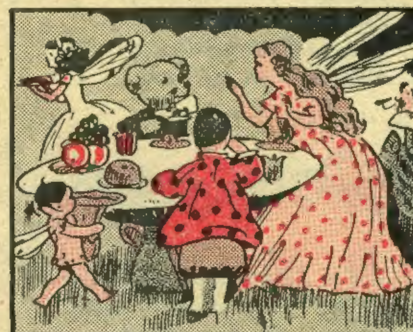
"JA, MAAR ER KOMT NOG VEEL MEER!" ANTWOORDDE DE KONINGIN. TOEN GAF ZIJ HET TEEKEN, DAT HET GROOTE ELFENFEEST BEGINNEN KON. DAT GAF EEN BEROERING!

DE ELFJES VLOGEN AF EN AAN, OM DEN FEESTDISCH GEREED TE MAKEN. GROOTE PADDESTOELEN WERDEN ALS TAFELS, VELE KLEINE PADDESTOELEN ALS ZETELS OPGESTELD.

TEDDIE DE BEER EN POPLIESJE MOCHTEN MEE AANZITTEN AAN DE TAFEL VAN DE KONINGIN. DEZE VERTELDE HUN TOEN, DAT DE BOOZE REUS WOLHAAR HAAR STAF GESTOLEN HAD.

"HET WAS MIJN BESTE EN NIEUWSTE TOOVERSTAF," ZEI ZE. "EN WOLHAAR HEEFT OOK NOG 'N TOOVERBOEK VAN ME WEGGENOMEN. HET IS WEL HEEL VERSCHRIKKELIJK!"

"REUS WOLHAAR WOONT IN HET REUZENLAND," LEGDE DE KONINGIN NOG UIT. "DENK JE, DAT JE MOED GENOEG ZOUDT HEBBEN, DAARHEEN TE GAAN EN STAF EN BOEK TERUG TE HALEN?"

TEDDIE ANTWOORDDE, DAT HIJ DAT ZEKER WEL DURFDE EN DAAROP GAF DE ELFENKONINGIN HEM 'N EIKEL. "DAT IS EEN TOOVEREIKEL," ZEI ZE. "DIEN ZUL JE WEL NOODIG HEBBEN!"

"ZOOLANG JE DEZEN EIKEL HEBT, ZIJN JULLIE BEIDEN VEILIG VOOR ALLE GEVAAR. PAS DAAROM GOED OP HEM!" TEDDIE NAM HET DING IN ONTVANGST EN DANKTE DE KONINGIN.

WRAAKNEMING IN AFRIKA'S OERWOUD

EEN VERMAKELIJKE, BEWEEGBARE GESCHIEDENIS

VROEGER, toen aap Joko nog diep ontzag had voor zijn grooten makker Jumbo, den olifant, waren beide dieren de beste vrienden samen, maar sedert Joko begonnen is, zijn lust tot apenstreken ook op Jumbo bot te vieren, is het hommeles geworden.

Jumbo kan — als elke andere olifant, die zichzelf respecteert — een aangedane beleediging nu eenmaal niet vergeten, alvorens hij den schuldige voor zijn snood bedrijf heeft laten boeten.

Zoo stond er dan ook al geruimen tijd iets voor Joko in het vet en het was alleen maar een kwestie van afwachten voor onzen dikkerd, om het zijn vriendje van weleer op het geschikte oogenblik eens flink in te peperen.

(Zie vervolg bladzijde 6 onderaan).

WE VOUWEN EEN VERHAAL

De vouwplaat op bladzijde 1 vertelt een verhaal zonder woorden

WANNEER je de wonderlijke plaat op de eerste bladzijde goed bekeken hebt, zul je in het midden een droevig tafereeltje gezien hebben, een tafereel waarin dikke tranen gehuild worden door een meisje en heftig getroost wordt door haar broertje.

Dat plaatje is nummer drie uit een serie van vier afbeeldingen, die een heele geschiedenis zonder woorden vertellen van een roofzuchtig hondje, een verhaal echter met een vredig slot.

Om die geschiedenis te kunnen lezen, zul je de plaat eenige malen moeten vouwen en haar daartoe eerst langs den buitenkant moeten uitknippen.

Vervolgens vouw je 't stuk papier eerst langs de twee loodrechte stippellijnen en daarna langs de twee horzontale stippellijnen (a), zooals fig. 1 laat zien.

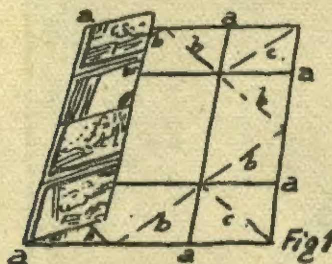
Daarna wordt de plaat weer opengevouwen en vervolgens langs de schuine stippellijnen (die in fig. 1 met b zijn gemerkt) omgelegd, echter zoodanig, dat de teekening aan den binnenkant komt — dus teekening op teekening.

Wanneer je de plaat nu opnieuw, zoowel langs de lijnen a als langs b omvouwt, krijg je het geval als in fig. 2 voorgesteld, waarbij dan de eerste afbeelding van onze serie van vier te zien komt. Dat is dus het begin van het verhaal zonder woorden.

Om de tweede afbeelding te zien te krijgen, moet je de vier hoeken, waaruit de eerste plaat bestaat, in het midden langs de stippellijn (in fig. 1 met c gemerkt) omvouwen naar links (zie fig. 3).

De derde afbeelding van de serie zie je aan den achterkant, terwijl, om de vierde afbeelding met het gelukkige slot van het verhaal te vormen, de vier punten naar rechts omgelegd moeten worden.

Je zult zien, het gaat er alleen om, 't papier op de juiste wijze te vouwen. Maar dan vertellen de plaatjes vanzelf ook 't verhaal van 't diefachtige hondje, dat later gelukkig berouw kreeg.

WRAAKNEMING IN AFRIKA'S OERWOUD

(Vervolg van bladzijde 5).

Die gelegenheid dan is eindelijk gekomen, toen Jumbo met Mpogo, het zoontje van zijn baas, op zijn weg langs de rivier aan het wandelen was en Jumbo den rakker Joko in een palmboom zag zitten.

Hoe Jumbo wraak nam, moet je zelf maar eens zien, door als volgt te handelen:

De bladzijde wordt op stevig karton geplakt en de verschillende onderdeelen vervolgens uitgeknipt.

Dan worden met een scherp mes de stippellijn rond de borst van den olifant en de gleuf × achter den staart uitgesneden.

De grijze lip van den olifantenkop wordt hierna in de gleuf van de stippellijn gestoken, waarna punt A met punt B door een splitpennetje te zamen verbonden worden.

De lange grijze strook D met den aap wordt nu achter de plaat gelegd, waarop punt D door middel van een splitpennetje verbonden wordt met punt C van het stuk met den olifantenkop. Ten slotte wordt de lange lip D door gleuf × gestoken.

Wanneer je dan het uiteinde van deze lip heen en weer trekt, zul je zien, hoe Joko ondervond, dat Jumbo in het geheel niet van apenstreken gediend is.

Boven moerassen kan men soms in warme zomernachten een heel klein lichtje zien zweven. Dwaallichten, noemt men dit verschijnsel en de bijgeloovige menschen van vroeger tijd waren er doodsbang voor, want ze geloofden dat er allerlei booze geesten aan het ronddolen waren. Gelukkig dat wij tegenwoordig beter weten. Waarschijnlijk ontstaan deze lichtjes namelijk door het ontbranden van uit het moeras stijgende gasblaasjes. Het kan ook zijn, dat ze van lichtgevende bacterieën afkomstig zijn, maar met booze geesten hebben ze in elk geval geen sikkepit uitstaande.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

WELK SPROOKJE IS HET?

IN deze zonderlinge verzameling van lijntjes staat een aardig plaatje verborgen, al zou je dat zoo op het eerste gezicht niet zeggen.

Dat verborgen plaatje is eigenlijk een illustratie van een sprookje, dat jullie allemaal beslist kennen.

Wanneer je nu nieuwsgierig mocht zijn, te weten hoe dat plaatje er wel uitziet, doe je als volgt:

Je neemt een potlood of — als moeder dat goed vindt — pen en inkt; daarna zoek je een voor een de hokjes op, waarin een punt staat, en maakt die dan zwart. Dat zal een heel gezoek zijn, want er zijn veel vakjes met zoo'n punt erin; maar je bent voor geen kleintje vervaard, wel?

Als je nu op de juiste manier alle vakjes zwart gemaakt hebt, zul je een leuke teekening zien. Probeer dan eens vast te stellen, welk sprookje met die teekening bedoeld wordt.

OP DE VOGELJACHT

EEN leeuwin, die een voorbijvliegenden vogel nog juist met haar bek tracht te bemachtigen, ja, dat stelt dit plaatje voor.

Maar als je het nauwkeurig bekijkt, zul je zien, dat beide dieren uit louter cijfers bestaan.

Wanneer je nu alle cijfers van de leeuwin bij elkaar optelt, dan krijg je een getal, dat we de som der leeuwin zullen noemen.

Doe je hetzelfde met de cijfers van den vogel, dan krijg je de som van den vogel.

Maar stel je nu voor, dat de leeuwin den vogel te pakken kreeg en oppeuzelde, hoe groot is dan de som van de leeuwin met haar prooi in haar maag wel?

OPLOSSINGEN

EEN VREEMDSOORTIGE VERZAMELING

De namen luiden als volgt:
Geit-Ezel-Tol-Eend-Eend-Kievit-Eend-Nar-Dolk
Ei-Roodhuid-Aar-Aap-Duiker-Schaap-Emmer
Leeuw-Slak-Zebra-IJsbeer-Neger-Tor-Olifant
Cactus-Hobbelpaard-Hamer-
Eekhoorn-Trommel-Aar-Ladder
Lisch-Eend-Reiger-Lam-Ezel-Uil-Kaart-Sleutel-Tol

De verborgen zin luidde dus:
Geteekende raadsels zijn toch het allerleukst.

HET SNEEUWBALLENGEVECHT

Er waren vier jongens in de teekening verscholen. Heb je ze allen kunnen vinden?

PLAATJESRAADSEL

HIER is weer eens een plaatjesraadsel, zooals je er nog nooit een op te lossen kreeg.

Vijf genummerde vakjes, in elk waarvan een voorstelling geteekend is; een voorstelling waarvan je den naam moet zoeken.

De vijf namen schrijf je in de volgorde van de cijfers onder elkaar, waarna je uit elken naam twee opeenvolgende letters moet zoeken, zoodanig dat die vijf maal twee letters den naam vormen van een machine of voertuig, waarnaar je beslist graag kijkt.

Als je het vindt, begin je al een echte puzzelaar te worden.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN HET OVERTUIGENDE BEWIJS

